

Դու գտաճարս պըճնես,  
Պսակես ըզրաժակ  
Խինդ ի խինդ զօղես:

Ո՛վ դից դու համայն  
Խինդ, վերնոց ու որ ի վայր,  
Եւ տիպ դու՝ նայնութեան  
Մահացուացս երկրավար.  
Դու զերգչիդ մի ժամ  
Պըճնեսցես դագադ:  
Քան ըզքեզ թառամ:

Խինդն է այն ծաղիկը՝ որ դեռատի ճա-  
կատներուն վրայ կը ծառալի իբրեւ ժպիտն  
այգուն ոսկեվարս, իբրեւ կապոյտն երկ-  
նից թուազեղ, և զոր մահը կ'ընդմիջէ  
իր ձեռքովը ցուրտ ու կմախային:

Ո՛վ էից դու համայն  
Խինդ, ...  
Եւ տիպ դու՝ նայնութեան  
Մահացուացս երկրավար...

Ունայնութեան խորհրդանիշն ես դուն,  
ո՛վ բերկրանք, ո՛վ խնդութիւն, գերեզման-  
ներու նիւար ու տժգոյն ծաղիկ՝ որուն  
բոյրը կ'արբեցնէ մեզ, բայց որուն բաժակը  
դառնութեամբ է լեցուն: Քերթողին սիրտը  
տխրութեամբ կը յորդի այստեղ, իր վըշ-  
տահար հոգիին մէջ կը բացուի առաւօտը  
մահուան՝ ուր հանճարն ու փառքը կը  
ցնդին իբրեւ ծուխ շինից, իբրեւ մոխիր՝  
զոր հովը կը տարտղնէ...:

Յոյսը ամենաչքնաղ ծաղիկն է մարդկա-  
յին սրտին, ծաղիկն անթառամ՝ երազնե-  
րու, տիեզերքի լուսապար գեղեցկութիւն,  
հզօրագոյն շունչ՝ որմէ կը ծնին հաւատ-  
քը, սէրը:

«Mais pour nous cacher les distan-  
ces,

Sur le chemin de nos douleurs  
Tu sèmes le sol d'esperances,  
Comme on borde un linceul de  
[fleurs ! »

(Les fleurs)

Այո՛, ո՛վ խնդութիւն, շիրիմներու ճա-  
ռագայթ, դուն վերջին անգամ մահամերձ  
քերթողին մարմունն աչքերուն մէջ կը

ասահի՛ հոն բանալով խորհրդաւոր գե-  
ղեցկութեան մը ծաղիկը, մահուան գե-  
ղեցկութիւն,

«Տե՛ս, զիւրդ գեղեցկացոյց զիս մահ և  
արար զիս տարփելի...»

Մաղկո՛ւնք, հոգի՛ք բնութեան, գոյնե՛ր  
հոգեզմայլ, բոցրե՛ր հեշտական... և դուն,  
խնդութեան ծաղիկ, զքեզ երգելուս հա-  
մար, դագադս պնէ՛ գոնէ մէկ ժամ, ես  
աւելի շուտով կը թառամիմ քան դուն,  
բայց ամէն բան ունայնութիւն է...

Ինչո՞ւ համար քնարս աւելի քաղցր,  
աւելի զուարթուն եղանակներ չի յօրինե՛ր  
քեզի համար, ո՛վ ծաղիկ, ո՛վ հրաշափառ  
գեղեցկութիւն, ո՛վ պատկեր Աստուծոյ...  
վիրազեղ սրտով երգեցի, թափեցի սիրտս  
թուղթին վրայ իբրեւ բաժակ մը կեանքով  
ու արևով լեցուն...

Մենք պիտի գանք, ննջ՛ խաղաղաւետ  
ըունդ, ո՛վ քերթող, մենք պիտի գանք  
Ազատութեան ծաղիկը բերելու քու գե-  
րեզմանիդ, և այն ատեն դուն պիտի վե-  
րածնիս մեր սրտերուն մէջ իբրեւ փունիկն  
Հայրենիքի, և քու ձայնդ պիտի հնչէ,  
ձայն քաղցրաւոր Նահապետի,

«Գարունդ է եկել, Հայոց աշխարհի՛կ...»

ԱՐՄԵՆ-ԵՐԿԱԾ

(Անտիպ)

## Ա Ռ Ա Ծ Ք

— Մարդս արժէք մը չունի եթէ նուի-  
րուած չէ բոլորովին բարձրագոյն գաղա-  
փարի մը, նոյնպէս դարձեալ արժէք մը  
չունի եթէ չաշխատիր այս իր գաղափարը  
գործնական միջոցներով իրականացնել:  
Թ. Ռուզվելդ

— Դիւանագիտութիւնը ուստիկանու-  
թիւնն է շքեղ համազգեստով:

Մեծն Նաթյուռ

— Հայրենասիրութիւնն այն է ազգո-  
վին, ինչ որ է անձնասիրութիւնը ան-  
հատապէս:

Հ. Սթենսը